

Tina Bel Olid Frankens

Il·lustracions de
Montse
Rubio

Que
la
vida
ens
sigui
veritat

Tina Frankens

Bel Olid

*Il·lustracions de
Montse Rubio*

*A en Blai i en Gaël, que van escoltar la història de la Tina
quan encara l'estava apedaçant i em van ajudar a posar-hi vida.
A l'Ada, que potser la llegirà algun dia.*

Fanbooks

© del text: 2018, Bel Olid
© de les il·lustracions: 2018, Montse Rubio
Disseny de la maqueta: Julia Rubé
© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u., 2018
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.fanbooks.cat

Drets d'edició negociats a través d'Asterisc Agents

Primera edició: agost del 2018
ISBN: 978-84-17515-02-7
Dipòsit legal: B. 15.725-2018
Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida
sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma
de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les
sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro
(Centro Español de Derechos Reprográficos,
www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar
algun fragment d'aquesta obra
(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

Renaixement

11

Laberint

45

Aire

59

Vellut

77

Desconcert

99

Bisturí

125

Retorn

145

Camí

161

Renaissance

!

Perquè aquest és un conte de por, direm que era de nit i hi havia tempesta, tot i que no sempre era de nit a la casa, i la majoria de vegades no hi havia tempesta. Era de nit, nit de tempesta i lluna nova, els llamps il·luminaven de tant en tant la negror més negra. Era de nit i hi havia tempesta, i els trons i el vent i la pluja tapaven la fressa de les corredisses dels ratolins, del teixir de les aranyes, de la pols intentant fer-se l'ama de totes les coses.

Hi havia uns sorolls, però, que no tapava la tempesta. Venien de les golfes, escales amunt, a la planta més alta. Venien del laboratori. A la llum de cent espelmes una silueta picava i tallava, empeltava i cosia, treballava i treballava. A la taula de treball, una noia, o el que seria una noia un cop acabada, estava sent apedaçada. Tenia un ull molt verd i l'altre del color fosquíssim de l'atzabeja, un braç una mica més llarg que l'altre, una cama blanca,

la resta de la pell de diferents tons de canyella. La cara morena, el tors morè, més clara la mà dreta. Tot el cos resseguit per cicatrius que tancaven uns punts precisos, perfectes, amorosos.

No en direm gaire res, encara, de la silueta que treballava. Només que estava a punt d'acabar.

A la pica que hi havia en un racó del laboratori, va omplir un cossi d'aigua. Hi va xopar una esponja, va netejar amb compte la sang i les restes de sobre el cos encara inert però que tenia ja totes les parts perfectament unides. Quan va tenir la noia ben neta, la silueta va fer una passa enrere, se la va mirar, va acaronar-li els cabells castanys i rinxolats. Va connectar-li a les temples uns elèctrodes que anaven fins a la màquina que, quan passés la tempesta i tornés la llum, havia de donar-li la vida.

I llavors, satisfeta, sense res més a fer fins que tornés l'electricitat, la silueta va estirar-se al costat de la noia, va tancar els ulls, es va adormir tranquil·la per primer cop en molts anys.

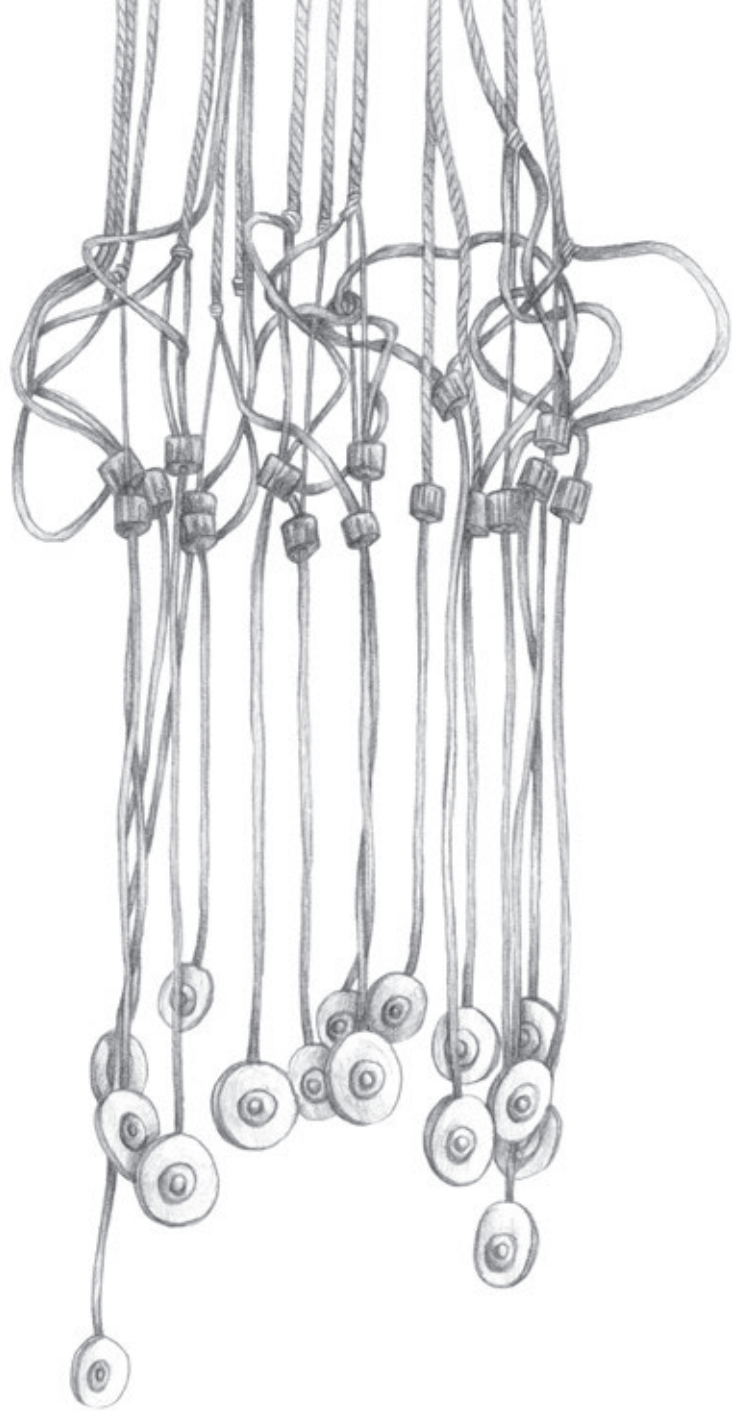
2.

Va tornar l'electricitat quan encara no s'havien consumit del tot les espelmes; la llum despietada dels fluorescents va menjar-se totes les ombres que projectava l'alba. Ja no plovia. A sobre la taula de treball, la dona, que fins llavors dormia, va arrugar el front, va intentar tapar la llum que l'enlluernava amb una mà, va incorporar-se. Al seu costat, el cos de la noia no es movia.

No semblava ben bé adormida, però tampoc no semblava morta. Els ulls oberts es perdien en un horitzó inexistent, el cos solcat de sargits tenia una qualitat irreal i alhora estranyament present.

La doctora va saltar de la taula i va posar-se a treballar; havia arribat l'hora. Va fer totes les comprovacions, va assegurar els elèctrodes, va donar l'ordre a la màquina. El moment es mereixia un redoblament de tambors, però només se sentia el reclam d'un mussol des d'algun arbre

proper, alguns pardals que es despertaven, el degoteig del desguàs de la teulada.

La noia va parpellejar, estranyada del seu propi crit, però va callar també de sobte. Com si algú li dictés els moviments, a poc a poc però sense cap dubte, es va incorporar i va quedar asseguda sobre la taula freda. Li cremaven les temples i va arrencar-se els cables.

—Tina? Em sents?

La noia va mirar-la. No la reconeixia, tot i que li semblava que en algun moment havia sabut qui era.

—Tina?

Li feia mal tot el cos, quan va saltar de la taula. Segons com es movia li tibaven els punts que tancaven algunes ferides, però no era només això. Els músculs es queixaven com si s'acabessin de despertar d'una llarga nit absent de vida, les articulacions grinyolaven com si no encaixessin del tot.

—Tina, espera. Seu un moment. Soc jo, te'n recordes?

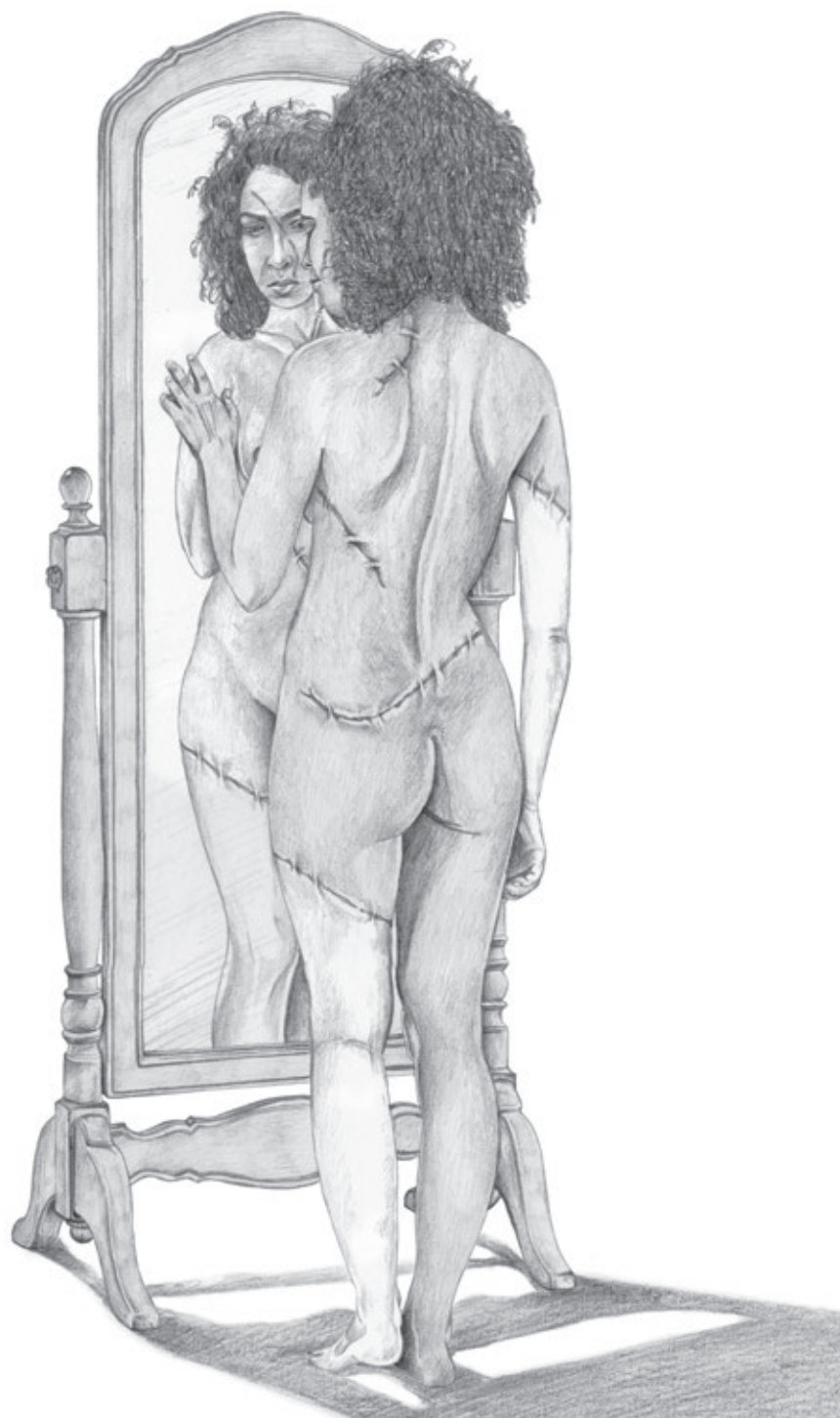
La doctora s'hi va acostar amb cautela de gata. Gairebé amb por va agafar-li un braç i va empènyer-la suaument cap a la taula, perquè segués. La noia es deixava fer, amb els ulls molt oberts.

—Pots parlar? Mira de parlar.

La noia va mirar al seu voltant. Bassalets de cera sota

les espelmes a mig cremar, pots, papers, estris inversemblants, agulles, ordinadors, màquines. La taula de treball, la dona amb la bata ensangonada. Havia de sortir d'allà.

Va aixecar-se un altre cop, va fer unes passes. Coixejava lleugerament, com si no es refiés dels genolls. Va dirigir-se cap a la porta, ignorant la doctora. A poc a poc, amb molt de compte, va anar baixant l'escala. Milers de punxades li recorrien el cos amb cada passa. Al replà del pis de sota es va aturar davant el mirall enorme que cobria una paret. Tenia un cos bonic i ple, feia una mica de panxa, tenia les cames amples. Va resseguir-se amb el dit índex de la mà esquerra la cicatriu que li sortia de darrere l'orella dreta i li passava per sobre el pit esquerre, que continuava cos enllà com un riu sinuós que es bifurcava aquí i allà i dividia un mosaic de terres fèrtils i indòmites. Va sentir-se abruptament bella, desconeguda però familiar. Llavors, darrere seu, la cara pàl·lida de la doctora, mig somrient. Una esgarripança li va recórrer l'espina.

3.

L'habitació era petita però càlida. La finestra donava al jardí i estava gairebé ocupada per un cirerer en ple esclat de floració, blanc i rosa pertot, i una llengua de mar al fons del fons. No devia quedar gaire lluny, la platja. El llit individual estava col·locat de manera que, estirada, veia el cirerer, però no l'aigua. A sota la finestra, una taula. Al costat, un prestatge amb llibres. Una calaixera antiga, alta, amb poca roba als calaixos. A la tauleta, al costat del llit, hi havia un llum de lectura i la fotografia d'una noia que podria haver estat ella, que segurament era ella, però més petita, somrient, sense cicatrius, amb un vestit d'estiu, abraçada a la dona blanca.

Va mirar el despertador. Eren gairebé les vuit, aviat vindria a llevar-la. Va saltar del llit i va vestir-se. El cos ja no li feia tant de mal com els primers dies, els moviments eren més àgils, més naturals. Continuava sen-

se parlar. No ho havia provat i estava convençuda que podria, si volgués. Però no volia. Feia el que demanava la dona, menjava quan era l'hora, dormia quan tocava. Esperava, no sabia ben bé què, amb paciència, esperava.

Al lavabo va mirar-se al mirall. S'hi passava estones llargues, amb els ulls dins el mirall, fixos en aquells altres ulls interrogants. Un de molt verd, un de molt negre. Ho recordava. Recordava haver tingut sempre aquells ulls desiguals i salvatges, un de tan verd, un de tan negre. No recordava la piga a sobre el pit esquerre, ni el tacte de la mà dreta. L'esquerra, en canvi, la sentia ben seva. Es recordava i no es recordava i no estava gens segura de qui era.

—Bon dia, Tina, ja t'has llevat? Va, vine a esmorzar.